

Üzgünüm Kardeşim

– AliKemal · 25 Kasım 2015

MEVSİM: GÜLBAHAR

r o m a n

Adam önce Alican'ı, peşinden de Gülbahar'ı dar geçitten dışarı doğru yönlendirdikten sonra, kendisi de sürünerek çıktı.

Mağaranın önündeki açık havaya ulaştıklarında herkes soluk soluğaydı. Ufak tefek terörist Gülbahar'ın ısırdığı koluna baktı, yarım ay şeklinde diş izleri kan içindeydi. Adam, yakınındaki Gülbahar'a sert bir tokat attı. Bu arada Alican ayağa fırladı, kaçmak için hamle etti ise de adeta havada uçarak çocuğu uzaklaşmadan yakaladı. Yarlara yaklaştıkları sırada Alican bağırmaya ve debelenmeye başladı. Adam onun debelenmesinden usanarak kolaylıkla yerden kaldırdı ve bir çanta gibi omzuna atıp, yarın tepesindeki ufak bir çıkıntıdan dikkatle aşağı inmeye başladı. İriyarı terörist de Gülbahar'ı, arkadaşı gibi omzuna kaldırdı. Gülbahar, belinde taşıdığı bıçağına ulaşmayı düşündü fakat adam ellerini çok sıkı tuttuğundan ellerini kullanamamaktaydı. Adam tepesindeki vahşi kedinin çırpınmasına kızmaktaydı. Taşıdığı oğlan çocuğu olduğunu düşündüğünden, sesini kessin diye hayâlarını sıkmak için elini çocuğun bacak arasına uzattı, bir kız çocuğu olduğunu anlayarak şaşkınlıkla duraladı, bu andaki gevşeklikten istifade eden Gülbahar uzanıp bıçağını eline aldı, bütün gücüyle adamın göğsüne saplamaya çalışarak adamı yaraladı. Adamın gömleği kan içinde kaldı. Öfke ve acıyla bağırdı.

“Yandıım!”

Adamın eli acıyla göğsüne gidince serbest kalan Gülbahar, bıçağı var gücüyle bir kez daha, adamın boynuna doğru salladı. Adam içgüdüsel bir refleksle kolunu kaldırınca bıçak adamın kolunu keserek etine saplandı. Gülbahar adamın omzundan bastıkları çıkıntıda yere düştü ve hemen doğruldu, ayağa kalktığı gibi var gücüyle yukarı doğru tırmanıp kaçmaya başladı. Terörist kolunda saplı kalmış bıçağı etinden çıkartıp bir kenara attı, Gülbahar'ı yakalamak için hemen peşinden yukarı çıkıp koşmaya başladı. O tepeye ulaştığında Gülbahar mağaraya giden yolu yarılamişti bile. Adam da oldukça hızlıydı ve uzun adımlar atarak kıza gitgide yaklaşmaktaydı. Koşu mağara girişine geldiklerinde, Gülbahar'ın tam da yakalanmak üzereyken kendini içeri atmasıyla bitti. Tam bu sırada adam arkadaşının ısığını duydu. Dönüp, baktı, arkadaşı yarın başından elini başını uzatmış, gelmesini işaret ediyordu, arkadaşına küfür etmeye başladı,

“Lanet herif! Ne var ulan, a..na kodu'um?”

“Fiko ağa, gelin diye işaret etmekte...”

Terörist bir harabenin girişine baktı, bir arkadaşına. Çaresiz, arkadaşının yanına gitti.

“Kız ne olacak? Bırakacak mıyız?”

“Bir piç kurusu için ağayı kızdırma. Yürü!”

O da, eliyle öteki kolundaki yarasını ovuşturarak inmeye başladı.

Gülbahar, adamlar yarın başında kaybolur kaybolmaz saklandığı yerden çıkarak kayalığa koştu.

Dik Kayalardan inmeye çalışan terörist onun tam aşağısındaydı. Daha da aşağıda, yolun yarısında

omzunda Alican ile diğer terörist inmekteydi.

Gülbahar, çaresizlik içinde bağırmağa başladı:

“Alican!”

Alican, ablasının sesini duyarak feryat etti;

“Gülbahar!”

Teröristler dönüp Gülbahar’a baktılar, sonra dikkatle inmeyi sürdürdüler.

Alican, feryat etmeyi sürdürerek, “Gülbahar, bana yardım et!” diye haykırıyordu.

Gülbahar çaresizlik içinde etrafına bakındı. Gözüne kestirdiği bir kayayı yerinden oynatıp, kucaklayarak yerden kesti, dizleri hizasında yar kenarına getirip aşağı attı. Attığı kaya hedefine ulaşmadı, teröristin başı yanında öteki kayalara çarparak parçalandı. Terörist, yukarı baktı, tehditkâr el kol hareketleriyle inmeyi sürdürdü. Gülbahar geriden yeni bir kaya buldu, bu seferki öncekinden daha uzakta ve ağırdı. Kayayı zorlanarak yarın kenarına yuvarladı ve aşağı doğru itirdi. Terörist, taşın yuvarlanmasını duyup, döndü. Döndüğü an kaya tam suratının ortasına denk geldi. Darbe ile arkaya doğru tökezledi, havada dönerek kayalıkların altındaki bir taş yığınının üstünde, tam da aşağı atarak öldürdüğü Karabaş’ın yanına düştü. Gülbahar öfkeyle bağırdı: “Geberdin işte!”

Alican avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Çaresiz çığlıkları koyun dibindeki yarlarda yankılanıyordu.

“Bir şeyler yap Gülbahar! Kurtar beni!”

Gülbahar çırpınmakta ama bir şey yapamamaktaydı. Küçük bir kaya parçası bularak olanca gücüyle Alican’ı götüren teröriste doğru attı; ama isabet ettiremedi. Yılmadı. Hızlı hareketlerle yeni taşlar bulup atmaya devam etti. O telâşe ile hiç birini isabet ettirememekteydi. En sonunda taşlardan birisi yan tarafa çarpıp sekerek adamın kafasına geldi. Adam dengesini kaybedecek gibi olup sallanınca, Alican adamın giysilerinden tutarak sırtı, sonra da bacağı boyunca aşağı kayd ve bir çıkıntıya düştü. Hemen toparlanıp ayağa kalkmayı başardı. Sağına soluna bakındı, yarın dik duvarı üzerinde seçtiği bir patikadan yan yan ilerleyerek teröristten uzaklaşmaya çalıştı.

“Kaç Alican! Kaç Alican!”

Adam kendi canının derdine düştüğünden o anda onu unutmuştu.

“Hızlı! Hızlı! Alican... Allah’ım hızlandır, Allah’ım! Hadi Alican! Hızlı! Hızlı!”

Adamı meşgul edip kardeşine fırsat yaratmak için teröristin üstüne adeta taş yağmuru yağdırmaya başladı.

Yükünden kurtulmuş olan terörist Alican’ın tam altında bir çıkıntıya zıpladı, silahını çıkarttı ve Alican’a doğrulttu. Gülbahar tepeden, adamın onun attığı taşları umursamadan Alican’a bir şeyler söylediğini görmekte ama ne söylediğini anlayamamaktaydı.

Alican, kendisine doğrultulan silahı görünce tutunduğu kayaya bir sinek gibi yapıştı, kaldı. Hareket edememekteydi. Parmakları kasılıp kalmış, tutunamamaktaydı. Başını yukarı kaldırıp bağırdı:

“Ablaaa! Ne yapayım!”

Gülbahar, çaresizlikle haykırdı:

“Durma Alican! Koş, Alican!”

Teröristin üzerine bir taş, sonra bir taş daha fırlattı ama ikisi de hedefe ulaşmamıştı.

Alican, tekrar ağlayarak, bağırdı:

“ Nereye? Nereye kořayım?”

“Ne olur Allah’ım! Ne olur, řu taşlardan bir tanesiyle vurayım adama! Ne olur!”

Gülbahar, yeni birkaç taş daha attıysa da adam hafif sakınmalarla onlardan koruyordu kendini. Son bir ümitle bağırmayı sürdürdü:

“Alican, pes etme!”

Alican, son bir gayretle ilerlemeyi sürdürmek için çabaladı.

“Kaçamıyorum. Bir şeyler yap Gülbahar! Kurtar beni!”

Gülbahar, çok daha büyük bir kaya parçasını kucaklamış, atmak için taşırken, kardeşinin ve teröristin olduğu yerden bir silah sesi geldi. Sonra müthiş bir acıyı yansıtan o çığlık: “Ahhh!”

Kucağındaki kaya parçasını bırakarak koşturup geldi, beline kadar eğilerek yardan aşağı sarktı. Alican’ı görmedi. Terörist kayaların arasından ötekilerin yanına doğru yalnız başına ilerlemeye başlamıştı. Sesini duyurup yanıt alabilmek umuduyla seslendi.

“Alican... Kardeşim... Alican... Alican... Kardeşim.”

Aşağıda, az önce aşağıya düşürerek öldürdüğu ufak tefek teröristin ayakucunda, yerde, yüzüstü yatan Alican’ı gördü. Dizlerinin üstüne çöktü. Artık taşları atacak mecali bile kalmamıştı ve kolunu hissetmemekteydi. Çaresizliğine öfkelenerek ağlayıp inlemeye, çırpınmaya başladı:

“Alican... Alican kardeşim... Kardeşim ölmüş, kardeşim! O daha çok küçüktü... Neden? Neden? Neden? Nasıl kıydın Alican’ıma, pis katil? Alican...”

Çığlıkları, her yandan yankılanıyordu.

“Kurtaramadım seni, kardeşim. Bir şey yapamadım kurtarmak için... Üzgünüm... Üzgünüm kardeşim...”

*